

Een stormachtige aflevering van Jazz at the Club

ALL THAT JAZZ(ROCK)

Een gedenkwaardige avond, 18 februari. Een avond waarop eindelijk horeca en culturele instellingen bevrijd werden van de meest knellende coronaregels. En een avond voor de jazzliefhebbers met een concert door de **Jeroen van Helsdingen Band**. Al met al een dynamische mix tijdens Jazz at the Club. Dit keer voor een tamelijk lege zaal; slechts 25 Witteleden trotseerden storm Eunice (en code rood) om getrakteerd te worden op onversneden jazzrock, in de stijl van de Britse gitarist John McLaughlin.

TEKST ROBBERT COOPS FOTO'S WILLEM VERHEIJEN

Met de keuze voor de Jeroen van Helsdingen Band geeft de Jazzcommissie van De Witte aan zeker niet alleen een veilige koers te volgen. Gelukkig maar, want het concert was afwisselend, spannend, af en toe hard en ritmisch en soms lyrisch en avontuurlijk. De muziek valt te omschrijven als jazzrock met een symfonische inslag, een genre dat het kwartet bestaande uit bandleider en pianist Jeroen van Helsdingen, gitarist Glenn Schwärzer, bassist Frans Vollink en drummer Niels Voskuil geconcentreerd invulde. De meeste stukken bleken afkomstig te zijn van de vorig jaar verschenen cd *Somehow music*.

Dat het concert startte met een korte pianosolo van Jeroen van Helsdingen met het nummer *Stormy wheather keeps rainin' all the time* was geen voorbode voor het overgrote deel van het concert, maar een muzikale knipoo naar de weersomstandigheden. De band startte daarna fors met eigen composities, zoals *Boem Tjak* met een hoofdrol voor drummer Niels Voskuil en het compacte *Mellow Fellow* waarin gitarist Glenn Schwärzer bijna achteloos enkele fraaie solo's afleverde. Stevig, ronkend basspel van Frans Vollink was te horen in *Knikkerbaan*, ook alweer een eigen stuk, waardoor je – om in stijl te blijven – af en toe werd weggeblazen. Opvallend luchtig waren de aankondigingen tussendoor van Jeroen van Helsdingen die zowel op de synthesizer als op de vleugel – soms gelijktijdig – de akkoorden aangaf. Misschien wel het indringendste stuk was *James droppin' by*, waarin vele tempowisselingen elkaar opvolgden en waarin heldere pianoklanken zich vermengden met de massieve klanken van de band. Het maakte duidelijk dat improvisaties hier eigenlijk niet getolereerd worden: Van Helsdingen is in dat opzicht een strenge (maar muzikaal rechtvaardige) bandleider. Helemaal aan het slot liet hij zich nog verleiden tot een pianosolo waarin klassieke jazzthema's al improviserend werden vermengd met zijn lyrische en spannende spel. Ik zat in ieder geval op het puntje van mijn stoel te genieten. ■

